

Debreceni Ítéltábla

Gf.III.30.144/2026/8.

A Debreceni Ítéltábla a ... kamarai jogtanácsos (Nemzeti Adó- és Vámhivatal ... Vármegyei Adó- és Vámigazgatósága, cím) által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal (cím) felperesnek – a ... Ügyvédi Iroda (cím., ügyintéző: ... ügyvéd) által képviselt Alperes (cím) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének a megállapítása iránti perben a Nyíregyházi Törvényszék 2026. március 19. napján kelt 13.G.40.018/2026/6/II. számú ítélete ellen az alperes 7. sorszámú fellebbezése alapján az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla megváltoztatja az elsőfokú bíróság ítéletét, elutasítja a felperes keresetét, mellőzi az alperes perköltség és állam által előlegezett kereseti – eljárási illeték megfizetésére kötelezését.

Megállapítja, hogy az alperes jogosult az általa megfizetett 48 000 (negyvennyolcezer) Ft fellebbezési – eljárási illeték visszaigénylésére. Ennek érdekében az ítéletét – az elsőfokú bíróság útján – megküldi a Nemzeti Adó- és Vámhivatal ... Vármegyei Adó- és Vámigazgatóságának. A fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével megállapította, hogy az alperes, mint a Korlátolt Felelősségű Társaság1 „felszámolás alatt” (Cégjegyzékszám) vezető tisztségviselője, a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének a bekövetkeztét követően feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben a felperes 4 843 201 Ft összegű hitelezői követelésének a teljes mértékben történő kielégítése más okból meghiúsulhat. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 35 000 Ft perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy a határozat jogerőre emelkedését követő hatvan napon belül fizessen meg az államnak 31 500 Ft mérsékelt eljárási illetéket.

[2] A fellebbezett ítéletben megállapított tényállás szerint az alperes volt a Kft.1 (továbbiakban: adós) közhiteles cégnyilvántartásba bejegyzett önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselője 2015. március 3-tól 2024. május 15-ig, noha az adós tényleges operatív irányítását – az alperes személyes előadása szerint is változatlanul – a korábbi ügyvezető, a nagypapa látta el a 2023 júliusában bekövetkezett haláláig.

Az adós főtevékenysége generálkivitelezés volt, és 2019-2021. évek között döntően a Kft.2 megrendelésére végzett társasház beruházásokat Város1-n.

Az adós finanszírozási problémái 2021. novemberétől állandósultak, miután a Kft.2 nem teljesítette a szerződéses fizetési kötelezettségeit. Az ezzel kapcsolatos kérdések megbeszélésében az alperes nem vett részt, azokról az időközben elhunyt nagypapa, illetőleg a könyvelést végző édesanyja tárgyalt a megrendelővel.

Az adós a likviditási problémáinak a megoldása érdekében hitelt vett fel. A 2021. évi mérlegének az adatai szerint 2021. december 31-én 69 657 000 Ft készlettel és 71 689 000 Ft követeléssel rendelkezett. 2022. évtől nem tett eleget a mérleg közzétételi kötelezettségének.

A felperes az adós kérelmére a folyószámláján fennálló 3 066 800 Ft tartozására fizetési halasztást engedélyezett.

Az adósnak 2022 tavaszáig további 35 000 000 Ft vállalkozói díjkövetelése keletkezett – az eredeti szerződés szerinti 120 000 000 Ft felett – a Kft.2-vel szemben.

Az adós 2022. április 27-én kiállította a ... helyrajzi szám alatti húszlakásos társasház vég számláját 35 000 000 Ft-ról, melyből 15 000 000 Ft-ot a Kft.2 2022. április 27-én megfizetett.

Az adós a fennmaradó összeg megfizetésére 2023. március 13-án küldött fizetési felszólítást, melyet a megrendelő már nem vett át, és tartozását a későbbiekben sem fizette meg.

A közhiteles cégnyilvántartás adatai szerint 2022. május 10-én indult végrehajtás az adós ellen, ettől az időponttól kezdődően fizetése képtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

Az alperes 2022. szeptember 15-én büntetőfeljelentést tett csalás bűntettének megalapozott gyanúja miatt a megrendelővel szemben. A büntetőeljárásban 2023. február 14-én az adós nevében 20 000 000 Ft erejéig polgári-jogi igényt terjesztett elő. Az eljárás jelenleg is folyamatban van.

Az alperes 2022. szeptember 06-án tájékoztatta a felperest, hogy az adósnak a Kft.2-vel szemben 20 000 000 Ft lejárt, elismert követelése keletkezett, és bejelentette, hogy az adós a fennálló adótartozását a követelés lefoglalásával tudja kiegyenlíteni.

A felperes a követelést 7 907 796 Ft erejéig lefoglalta. Az alperes 2022. november 15-én az tájékoztatta a felperest, hogy a Kft.2 az ingatlanát értékesítette, és lehetőség van a már lefoglalt követelés érvényesítésére az ingatlan vételárából befolyt összeg terhére. A Kft.2 kötelezett a felperes felszólítására nem ismerte el a követelést, így a felperes tájékoztatta az alperest, hogy nem indít pert a kötelezett nyilatkozata alapján a követelés behajtása iránt.

Az adóssal szembeni felszámolási eljárásban 101 184 971 Ft hitelezői igény nem térült meg, mely összeg a felperes által bejelentett 4 843 201 Ft, a ...Bank Zrt. által bejelentett 24 177 355 Ft és a Zrt.1 által bejelentett 72 164 415 Ft hitelezői igényéből állt.

Az alperes nem adta át az iratokat a felszámolónak, azok hollétéről csupán 2024 márciusában – a felszámolás iránti kérelem hatására – érdeklődött, amikor is kiderült, hogy azok megsemmisültek.

A felszámoló 2025. július 14-én készítette el az egyszerűsített zárómérleget és szöveges jelentést, melyben az iratanyag hiányára hivatkozva kérte az adós egyszerűsített eljárással történő megszüntetését.

Iratok és közzétett beszámolók hiányában nem volt megállapítható, hogy 2021. december 31-ét követően az adós a 69 657 000 Ft értékű készlettel és 71 689 000 Ft összegű követeléssel hogyan gazdálkodott.

[3] A felperes a keresetében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) és (5) bekezdése alapján kérte annak a megállapítását, hogy az alperes, mint az adós volt vezető tisztségviselője a társaság fizetése képtelenséggel fenyegető helyzetének a bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben a felperes 4 843 201 Ft összegű hitelezői követelésének a teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat.

Előadta, hogy az alperes a 2021. évi mérlegben megjelölt követelés, illetőleg eszköz felhasználásáról nem számolt be, és iratok hiányában nem látható, hogy ezen tételeket a hitelezők érdekében t használták-e fel.

[4] Az alperes az ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását.

Nem vitatta, hogy az adós 2022. május 10-től fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, azonban előadta, hogy ekkor az adós még rendelkezett olyan vagyonnal, amelyből a felperes követelése kielégíthető lett volna.

Védekezése szerint az adós likviditási problémái nem vezetői mulasztásából, hanem elsődlegesen abból eredtek, hogy a fő megrendelője nem tett eleget a kivitelezési szerződések alapján fennálló fizetési kötelezettségeinek, és ezzel az adóst finanszírozási válságba sodorta. Ügyvezetőként a hitelezői érdekek elsődlegessé alapján járt el, minden észszerű intézkedést megtett annak érdekében, hogy az adós a követelését érvényesíteni tudja. Vitatta felperesnek azt a kereseti tényállítását, hogy az adós követeléseinek a pontos összetétele nem volt megállapítható, e körben hivatkozott a felperes fizetési kedvezményről rendelkező határozatára. Csatolta az okiratokat annak a bizonyítására, hogy büntetőfeljelentést tett, továbbá, hogy bejelentette a felperesnek a Kft.2-vel szemben fennálló 20 000 000 Ft összegű lejárt követelését, amelyből a felperesnek lehetősége volt a követelése behajtására, amivel nem élt.

Álláspontja szerint a felperes nem folytatta le az adóhatóság által foganatosítandó végrehajtási eljárásokról szóló 2017. évi CLVIII. tv. 48. §-ában foglalt eljárást. Előadta, hogy a felszámolóval együttműködött, az adós vagyonát átadta, a hitelezői igényeket részben kielégítette.

Vitatta a kereset megalapozottságát azért is, mert a felperes nem jelölte meg azt a „más okot”, azt a magatartását, ami a hitelezői igénye kielégítésének a megghiúsulását okozta. Az elsőfokú bíróság nem határozta meg konkrétan azt, hogy a felperes tényállításával összefüggésben mi a bizonyítandó tények köre, e körben utalt a BH2026. 33. számú eseti döntésre.

[5] Az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozottnak ítélte.

Vizsgálta a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti törvényi tényállási elemek megvalósulását.

Megállapította: az nem volt vitatott, hogy a felszámolás kezdő időpontját megelőző 3 évben az alperes az adós vezető tisztségviselője volt és a felszámolási eljárás során nem térült meg a felperes 4 843 501 Ft összegű hitelezői követelése.

Nem volt vitatott az sem, hogy az alperes a 2022. május 10-től fennálló fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet követően sem tett eleget a beszámoló letétbehelyezési és az iratátadási kötelezettségének. Emiatt a felperes bizonyítási szükséghelyzetbe került, mivel nem álltak a rendelkezésére az alperes hitelezői érdekeket sértő magatartása és a hitelezői igények kielégítése megghiúsulása közötti ok-okozati összefüggés bizonyításához szükséges dokumentumok. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a Pp. 265. § (2)-(3) bekezdése alapján a felperes bizonyítási szükséghelyzetét megállapította, és ebből következően az okozati összefüggést valósnak fogadta el.

Az alperes a meghallgatása során az adós követeléséről nem tudott nyilatkozni, és arra a kérdésre sem tudott válaszolni, hogy a Kft.2 által későbbiekben elismert 35 000 000 Ft-os követelés a 70 000 000 Ft-os követelésen felül állt-e fenn. Megállapította, hogy az alperes nem az elvárható gondossággal teljesítette a vezető tisztségviselői kötelezettségét. Az iratok hiánya szintén neki felróható, hiszen az adós iratait csak a felszámolási kérelem hatására, a

fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követő 10 hónap elteltével kezdte el keresni. Mivel az alperes tényelőadást nem tudott tenni arra, hogy a 70 000 000 Ft behajtása iránt milyen intézkedéseket tett, a követelés milyen tételekből állt, az elsőfokú bíróság a vezetői felelősség alóli kimentésére alkalmatlannak találta e tárgyban T1, az adós könyvelője tanúkénti meghallgatását, akinek a tanúvallomása nyilvánvalóan nem támaszthatja alá, hogy a vezető tisztségviselő a hitelezők érdekeit is figyelembe vette, és a tanúvallomás nem pótolhatja az adós hiányzó iratanyagát, amiből az adós anyagi helyzetének a változása és ezzel összefüggésben az ügyvezető felelőssége vizsgálható lenne.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bizonyítás eredményének a mérlegelésével megállapította, hogy az alperes által igazolt egyes intézkedések – így különösen a büntetőfeljelentés, valamint a felperes tájékoztatása a Kft.2-vel szembeni követelésről – önmagukban nem alkalmasak annak a bizonyítására, hogy a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit figyelembe véve járt el, és nem mentesíti a felelőssége alól.

Kiemelte, hogy az alperes maga sem tudott érdemben nyilatkozni a társaság 2021. december 31-i mérlegében szereplő készlet- és követelésállomány sorsáról, valamint arról sem, hogy a követelések behajtása érdekében pontosan milyen intézkedések történtek.

A jelen esetben az alperesi felelősség megállapítására, erre irányuló kérelem esetén, 101 184 971 Ft összegben lett volna lehetőség, azzal, hogy bármely hitelező a későbbiekben indított marasztalási perben csak a saját ki nem elégített hitelezői igényének az erejéig kereshet kielégítést abból az összegből, amely összegben a bíróság megállapította a vezető tisztségviselő felelősségét. Nem volt ezért relevanciája annak, hogy a felperes mely okból nem indított pert a Kft.2-vel szemben az általa lefoglalt követelésrész behajtása érdekében, és megalapozatlan az alperes azon védekezése is, hogy az adós a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontjában rendelkezett olyan vagyonnal, amely a felperesnek a vele szembeni hitelezői igénye kielégítésére elegendő lett volna, illetve ennek a bizonyítása nem eredményezhette volna az alperes felelősség alóli mentesülését.

Az alperes ezért alaptalanul kifogásolta, hogy a felperes nem tett tényelőadást arra az ügyvezetői magatartásra, amellyel összefüggésben a hitelezői igény kielégítése meghiúsulhat, és a bíróság sem volt abban a helyzetben, hogy konkrét tényekkel kapcsolatos bizonyítási érdekről tájékoztassa az alperest. A bíróság a jogszabályoknak megfelelően tájékoztatta az alperest – a bizonyítási szükséghelyzetre figyelemmel – az általa bizonyítandó tényről, és az alperes döntési kompetenciája volt, hogy az adott tényt milyen bizonyítási eszközzel kívánja igazolni.

Tekintettel arra, hogy az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a hitelezők érdekeit figyelembe véve járt el, ezért az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelme szerint állapította meg a felelősségét.

[6] Az alperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem és ellenkérelem keretein túlterjeszkedett.

Az ítélete rendelkező részében nem vizsgálta a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek közül a felperes keresetének megfelelően, hogy az adós vagyona az ügyvezető magatartásával ok-okozati összefüggésben csökkent volna, tényállást és jogi indokolást kizárólag abban a körben tett, hogy a felperes hitelezői igényének a kielégítése 4 843 201 Ft összegben meghiúsulhat.

Kereseti kérelem hiányában kizárólag a felperesi hitelezői igény meghiúsulásának a veszélye körében állapíthatott volna meg tényállást, és adhatott volna jogi indokolást is.

A kereseti kérelem, illetve ellenkérelme keretei között nem volt arra lehetősége, hogy az ítélet jogi indokolását arra alapítsa, hogy „az alperesi felelősség megállapítására, erre irányuló kérelem esetén 101 184 971 Ft összegben lett volna lehetőség”. A felperesi kereset kifejezetten annak a megállapítására irányult, hogy a felperes hitelezői igényének a teljes mértékben történő kielégítése az alperes, mint vezető tisztségviselő magatartásával ok-okozati összefüggésben, veszélyben van-e.

Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmen és ellenkérelmen túlterjeszkedett, amikor azért nem fogadta el a védekezését, amely szerint a felperes hitelezői igénye megtérülhetett volna a Kft.2-től lefoglalt követelésből, mert a felszámolási eljárásban a bejelentett hitelezői igények együttes összege 101 184 971 Ft volt.

A megállapított tényállás szerint ugyanis az alperes 2022. szeptember 6-án tájékoztatta a felperest, hogy az adósnak a Kft.2-vel szemben 20 000 000 Ft összegű lejárt, elismert követelése áll fenn, és bejelentette, hogy az adós fennálló adótartozását a követelés lefoglalásával tudja kiegyenlíteni.

A felperes az adós követelését 7 907 796 Ft erejéig lefoglalta.

Arról is tájékoztatta a felperest, hogy a kötelezett az ingatlan vagyonát értékesítette, így lehetőség volt a már lefoglalt követelés érvényesítésére, a felperes azonban – mivel a kötelezett a tartozását nem ismerte el – nem indított pert.

Megállapítható tehát, hogy mint vezető tisztségviselő a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet felismerését követően haladéktalanul megtette a szükséges intézkedéseket, és nem tanúsított olyan magatartást, amely a felperes hitelezői igénye későbbi kielégítésének az elmaradásával összefüggésben állna.

Álláspontja szerint a követelés későbbi behajthatatlansága nem az ő magatartásának a következménye, mivel a felperes maga döntött úgy, hogy nem indítja meg a Vht. 110. §-a szerinti behajtási pert a Kft.2-vel szemben. Nincs tehát okozati összefüggés a felperes követelésének későbbi kielégítése elmaradása és az ő magatartása vagy mulasztása között.

Az elsőfokú bíróság nem vizsgálhatta a kereseti kérelem keretei között a vagyonsökkenést, mivel a kereset kizárólag arra épült, hogy a követelés kielégítése „más okból meghiúsulhatott-e”.

Emiatt a készletek és követelések alakulásának az elemzése irreleváns volt.

A bíróság csak az alperesnek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően kifejtett magatartását vizsgálhatja, így okszerűtlenül következtetett arra, hogy 2022. május 10-ét követően a 2021. 12. 31-i fordulónapi mérlegben szereplő 70 000 000 Ft összegű követelésről kell számot adnia.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállásban is rögzítette mindazon eljárási cselekményeket, amelyeket a követelés érvényesítése körében megtett. Az ítélet tényállási része [9]-[13] bekezdésében rögzített intézkedések a követelés érvényesítésére irányultak, ezek pedig olyanok, amelyek a felelősségét kizárják a kereseti kérelem keretei között meghatározott felelősség megállapíthatósága körében.

Hangsúlyozta, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően az adós nevében – a felperes által sem vitatottan – semmilyen indokolatlan üzleti kockázatot nem vállalt, a tevékenysége arra irányult, hogy a követeléseit behajtva rendezze a már felhalmozódott tartozásait.

Az adós felszámolása során a felszámolóval együttműködött, átadta neki az adós vagyonát, az ingó és ingatlan vagyon értékesítéséből befolyt ellenértékből pedig kielégítette a hitelezői igények egy részét. Önmagában a Cstv. 33/A § (5) bekezdésében meghatározott vélelem alapján az ügyvezetői felelősségére megalapozottan nem lehet következtetni.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és az alperes perköltségviselésre kötelezését.

Előadta, hogy keresetét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulatára alapította, így az elsőfokú bíróság a kereseti kérelméhez kötötten, e körben hozta meg a döntését.

Az alperes álláspontjával ellentétben az elsőfokú bíróságnak a kereset alapján nem kellett vizsgálnia, hogy az alperes esetleges jogsértő magatartásával ok-okozati összefüggésben az adós vagyona milyen mértékben csökkent. Az elsőfokú bíróság sem az ítélete rendelkező részében, sem pedig az indokolásában nem tett a kereseti kérelmen túlterjeszkedő megállapítást a vagyonsökkenés körében.

A rendelkezésére bocsátott bizonyítékok (a kereset mellékletét képező okirati bizonyítékok, és az alperes perbeli nyilatkozata) alapján állapította meg a tényállást, és rögzítette az adós felszámolásában bejelentett és nyilvántartásba vett hitelezői követelések összegét, és az alperes nyilatkozata alapján a Kft.2-vel szemben fennálló, és be nem hajtott 70 000 000 Ft összegű követelést.

Az alperes a mentesülésének feltételeit sem a Cstv. 33/A. § (4), sem a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerint nem igazolta.

Az alperes a per során az adós iratainak a hiányában nem igazolta, hogy az adós fizetésképtelenséggel fenyegető helyzete nem az ügyvezetése alatt következett be, a vezetési feladatainak az ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette, nem vállalt az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot, és azt sem, hogy a tőle elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós legfőbb szerve (döntéshozó szerve) intézkedéseinek a kezdeményezése érdekében.

Mivel az alperes a mentesülését megalapozó tényállítást nem tett, illetve a megtett tényállításait bizonyítékokkal nem támasztotta alá, az elsőfokú bíróság az anyagi jogi szabályok figyelembevételével hozta meg az ítéletét.

Az alperes bizonyítási kötelezettségének az elsőfokú bíróság bizonyítási teherre vonatkozó tájékoztatását követően sem tett eleget.

Az elsőfokú bíróság tehát helyesen rögzítette a tényállást, és helyesen értékelte a rendelkezésére álló bizonyítékokat.

[8] A kiegészített fellebbezés megalapozott.

[9] Az ítéltábla a fellebbezést az alperes kérelmére tárgyaláson bírálta el. Az elsőfokú ítélet felülbírálata során a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369. § (4) és 370. § (3) bekezdése alapján átlépte a fellebbezés és az ellenkérelem korlátait, mert téves anyagi pervezetést észlelt, amelyre az alperes nem hivatkozott a fellebbezésében.

[10] Az ítéltábla a 4. sorszámú végzésével a felek tudomására hozta, hogy nem tartja megfelelőnek az elsőfokú bíróság által végzett anyagi pervezetést. A felperes ugyanis csak a saját hitelezői követelése kielégítésének a meghíúsulási lehetőségére alapítottan kért megállapítást, holott az összes hitelező érdekében kellett volna fellépnie. Emellett a keresetében nem jelölt meg olyan konkrét más okot, amely a hitelezői követelések kielégítésének a meghíúsulását eredményezhette volna. Erre tekintettel felhívta a felperest a keresetváltoztatás lehetőségére, valamint a „más ok” megjelölésére.

[11] A felperes a felhívásra tett nyilatkozatában tudomásul vette az ítéltábla anyagi pervezetésre vonatkozó tájékoztatását, azonban nem módosította a keresetét. Fenntartotta, hogy az adós iratainak hiánya miatt a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulatában szereplő „más ok” tekintetében bizonyítási szükséghelyzetben van. Előadta, hogy ilyen „más ok”-ként merülhet fel az adósnak a Kft.2-vel szembeni követelése alperes általi érvényesítésének, illetve a felszámolási eljárásban történő bejelentésének az elmaradása, amely a hitelezői követelések kielégítésének a meghiúsulásához vezethetett. Ennek az igazolására indítványozta a Kft.2 felszámolási eljárásában készült zárómérlege beszerzését. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy az alperes nem igazolta a hitelezői érdekeket figyelembe vevő ügyvezetői magatartását, ezért az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megalapozottan adott helyt a keresetnek.

[12] Az alperes az anyagi pervezetés és a felperesi nyilatkozat ismeretében előadta, hogy a felperes a 4. sorszámú végzésben foglalt tájékoztatásnak megfelelő keresetváltoztatást nem terjesztett elő, nyilatkozatában az alperesi felelősség megállapíthatóságára vonatkozóan új tényt állított és az új tényállítására vonatkozóan terjesztett elő bizonyítási indítványt. A másodfokú eljárás keretei között nem lehetséges a kereseti kérelem és jogállítás megváltoztatása nélkül új tény állítása és új bizonyítás felajánlása, ezért az ítéltábla a Pp. 384. § (2) bekezdés a) pontjának aa) alpontja szerint a rendelkezésre álló adatok alapján döntsön. A Cstv. 33/A § (1) bekezdése alapján a felperes kereseti kérelme tartalma szerint annak helyt adó bírói döntés nem hozható. Ezen okból kérte a fellebbezett ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását.

Előadta, hogy a felperes keresetében „más ok”-ként kifejezetten megjelölte az alperes beszámolókészítési kötelezettségének az elmulasztását, a felelősségét megalapozó jogszabályhely [Cstv. 33/A § (5) bekezdése] pontos megjelölésével. Részletes tényállást és jogi érvelést is előterjesztett arra, hogy a beszámolókészítési kötelezettség elmulasztása idézte elő azt a helyzetet, aminek alapján nem állapítható meg a vagyonszármazás, a vagyonszökkenés pontos összege és az sem, hogy az adós mely vagyonelemekkel nem számolt el a felszámoló felé, ennek pedig okszerű következménye a hitelezői igények kielégítésének az elmaradása. Mind a felperes, mind az alperes, mind pedig az elsőfokú bíróság a felperes keresetét akként értelmezte – mert annak más értelme nem volt –, hogy egyéb okként a felperes a beszámolókészítési kötelezettség elmulasztását jelölte meg.

Álláspontja szerint az ügy érdemi eldöntéséhez kapcsolódó kérdés, hogy a felperes által keresetében megjelölt „más ok”-kal összefüggésben megállapítható-e a felelőssége a hitelezői igények kielégítésének az elmaradásával okozati összefüggésben. Amennyiben a bíróságnak az az álláspontja tehát, hogy a felperes által a keresetlevelében megjelölt „más ok”-ból nem következik a felelőssége, csak a kereset elutasítására van döntési lehetőség. A másodfokú eljárásban szükséges, indokolt anyagi pervezetés terjedelme, keretei és korlátai tekintetében hivatkozott a Kúria precedensértékű Pfv.20.972/2025/6. számú ítéletére.

Előadta, hogy a felperesnek a 4. sorszámú végzésre előterjesztett nyilatkozta azért nem minősül keresetváltoztatásnak, mert nem változtatott sem az eredetileg előterjesztett kérelmén, sem pedig a keresetben megtett jogállításon.

A Pp. 373.§ (5) bekezdése pedig keresetváltoztatás nélkül új tény állítását nem teszi lehetővé, a 4. sorszámú végzésben a felperes számára a korábbi indok helyett más indok megjelölésének az engedélyezése azonban kizárólag új tényállítás engedélyezésének minősül, amely lehetőség nem vezethető le az alkalmazott eljárási szabály helyes értelméből.

A felperes újabb tényállítása szerint a Kft.2-vel szembeni követelés „alperes általi érvényesítésének elmaradása lehet olyan ok, amely a hitelezői igények kielégítésének

meghiúsulását eredményezte”. E körben részletesen megismételte az ellenkérelmében, illetve a fellebbezésében tett előadását. Így azt, hogy a felperes maga döntött úgy, hogy – az alperes jelzése ellenére – nem indítja meg a Vht. 110. §-a szerinti behajtási pert a Kft.2-vel szemben.

A felperes nem nyilatkozott arról, hogy ezen döntése következményeit miért tulajdonítja az alperesi ügyvezetőtől elvárható kötelezettség teljesítése hiányának, és a hitelezői követelése kielégítése meghiúsulásához vezető más oknak, hiszen elmulasztotta a hitelezői igények későbbi kielégítése elmaradása és az alperes valamely magatartása vagy mulasztása közötti okozati összefüggés bemutatását is.

[13] Az ítéltábla anyagi pervezetése elsődlegesen nem arra irányult, hogy a felperes nem merítette ki az őt megillető jogokat (maximálisan az összhitelezői követelés összegének az erejéig terjedhet a megállapítási keresete), hanem arra, hogy „önálló igényérvényesítésre”, „saját jogú fellépésre” nincs lehetősége (nem a saját követelése érvényesítése, hanem az adós összes hitelezője érdekének a „képviselésében” kellett / lehetett volna a keresetét előterjesztenie). Ennek az ismeretében a felperes a keresetét nem változtatta meg, továbbiakban is a saját hitelezői követelése kielégítése meghiúsulásának a lehetőségére alapítottan kért megállapítást.

Az alperes ennek az ismeretében azért is kérte a fellebbezett ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének az elutasítását, mert a Cstv. 33/A § (1) bekezdése alapján a felperes kereseti kérelme tartalma szerint annak helyt adó bírói döntés nem hozható.

A felperes mint hitelező [Cstv. 3. § (1) bekezdés c) pont cd) alpont] a gazdálkodó szervezet vezetője felelősségének a megállapítására irányuló per megindítására természetesen jogosult volt. A kétlépcsős perlési rendszerben azonban eltérő az igényérvényesítési mód, a megállapítási per esetében a hitelezőnek az összhitelezői érdekek védelme érdekében lehet és szükséges fellépnie [Cstv. 33/A. § (1) bekezdése, a második fordulat esetén: „a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból meghiúsulhat”], kizárólag a saját érdekében a marasztalási perben léphet fel [Cstv. 33/A. § (11) bekezdés: ... „bármely hitelező” ... „az (1) bekezdés szerinti perben jogerősen megállapított felelősség alapján, az okozott vagyoni hátrány mértékéig kötelezze az adós volt vezetőjét a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett, de ott meg nem térült követelésének kifizetésére”].

A megállapítási perben az összecszerűséget természetesen nem szükségszerűen valamennyi bejelentett hitelezői igény összegében kell megjelölni, azonban azon nem haladhat túl.

A felek nem vitatták az elsőfokú bíróságnak az alábbi ténymegállapítását: az adóssal szembeni felszámolási eljárásban 101 184 971 Ft hitelezői igény nem térült meg, mely összeg a felperes által bejelentett 4 843 201 Ft, a ... Bank Zrt. által bejelentett 24 177 355 Ft és a Zrt.1 által bejelentett 72 164 415 Ft hitelezői igényéből állt (az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának [14] bekezdése).

A felperes a meg nem változtatott keresetét úgy terjesztette elő, kérte annak megállapítását, hogy „a felperes 4 843 201 Ft összegű hitelezői követelésének a teljes mértékben történő kielégítése más okból meghiúsulhat”.

A fentiekre figyelemmel ilyen kereset nem terjeszthető elő, az érdemben nem vizsgálható. (A hitelező úgymond saját jogon a megállapítási per keretében csak akkor léphet fel, ha az adósnak egyedüli hitelezője.)

Az alperes – a felperes nyilatkozata ismeretében tett – észrevételével egyezően pedig keresetváltoztatás hiányában a felperesnek nem volt lehetősége új tény állítására és utólagos bizonyítás indítványozására, illetve a kereset, valamint a „más ok” érdemben nem vizsgálható.

[14] Az ítéltábla a fentiekre tekintettel mellőzi az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának [19] és [27] – [43] bekezdéseit, és az ítéletet – a Pp. 383. § (2) bekezdés második fordulata alapján – megváltoztatva, elutasította a felperes keresetét.

[15] A pernyertessége folytán az alperes nem kötelezhető a felperes perköltségének, illetve az állam által előlegezett kereseti eljárási illetéknek a megfizetésére, ezért az ítéltábla azt mellőzte, és megállapította, hogy az állam által a felperes személyes illetékmentessége folytán előlegezett kereseti eljárási illetéket az állam viseli [Pp. 102. § (6) bekezdése].

[16] Az alperes a fellebbezésében kérte a felperes első- és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését is. Az elsőfokú eljárásban azonban perköltséget nem számított fel, utólagos felszámításra pedig nincs lehetősége [Pp. 81. § (3), 82. § (3) bekezdése]. A másodfokú perköltségének (ügyvédi munkadíj) alapjául a 17/2024. (XII. 09.) IM rendelet 3. §-át jelölte meg. A jelen, meg nem határozható pertárgyértékű eljárásban azonban az ily módon, a kifejtett tevékenység időszükségletének a meghatározása nélküli felszámítás elégtelen, így nem volt lehetőség a felperes alperesi perköltség megfizetésére kötelezésére.

[17] A jelen eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés v) pontja szerint tárgyi illetékfeljegyzési jogos, az alperes ennek ellenére előlegezte a fellebbezési – eljárási illetéket. A tévesen előlegezett illeték visszaigénylésére jogosult, illetve pernyertessége és az alperes személyes illetékmentességet folytán a másodfokú eljárás illetékköltségét az állam viseli [Pp. 102. § (6) bekezdése].

Debrecen, 2026. július 9.

Dr. Görög Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Riczu András s.k. bíró, Dr. Ambrus Zoltán s.k. bíró